

РЕШЕНИЕ

№ 8423

гр. София, 31.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 05.06.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **3701** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.128, ал.1, т.6 от АПК и чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е искова молба от А. Д. Б. срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, в размер на 600 /шестстотин/ лева, представляващи адвокатски хонорар по н.а.х.д. № 15235 / 2018 г. на СРС, НО, 105 състав.

Вредите според ищеца произтичат от незаконосъобразно Наказателно постановление № 4190 / 22.06.2018 г. на Началник на 05 РУ на СДВР, отменено с Решение по н.а.х.д. № 15235 / 2018 г. на СРС, НО, 105 състав.

Ищецът, чрез адв. П., сочи, че направените от него разноски за адвокат са пряка и непосредствена последица от издаденото постановление във връзка с реализиране на адвокатска помощ по повод отмяната му. Моли съда да уважи иска, както и за присъждане на разноски.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. П., оспорва исковата претенция като неоснователна и недоказана. Моли съда да остави иска без уважение. Моли и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в делото прокурор, в заключението си счита, че исковата претенция е неоснователна и недоказана.

Искът е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ.

Разгледан по същество, той е и НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Административен Съд С. - град, II отделение, 35 състав, като взе предвид направените твърдения и възражения и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

В съответствие с нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ, обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата / общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца / по аргумент от нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищцата) включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт; 2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение; 3. наличие на причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на вреди.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно постановление № 2 / 2014 г. от 19.05.2015 г. на Върховния касационен съд и Върховния административен съд, делата по иски за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноски в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища.

Издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена административнонаказателна компетентност, законово, предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В процесния случай се доказва издаването на Наказателно постановление № 4190 / 22.06.2018 г. на Началник на 05 РУ на СДВР, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на ищеца.

Установи се, че същото наказателно постановление е отменено с Решение по н.а.х.д. № 15235 / 2018 г. на СРС, НО, 105 състав, влязло в сила на 26.06.2019 г.

С горното са изпълнени първите две предпоставки от фактивеския състав.

Не е доказана обаче третата предпоставка за възникване на отговорността, а именно претърпени от ищеца имуществени вреди, които са твърдени от него, в размер на платен адвокатски хонорар във въззивното производство.

В кориците на н.а.х.д. № 15235 / 2018 г. на СРС състав, което е прономеровано и прошнуровано е приложено само пълномощно с договор за правна помощ и съдействие от 30.10.2018 г., което не може да служи за доказателство за извършено по договора плащане, съгласно т.1 от Тълкувателно решение от 06.11.2013 г. по Тълкувателно дело № 6 / 2012 г. на Върховният касационен съд на Република България, Общо събрание на Гражданска и Търговска колегия. В договора е посочено само „внесена сума“, без да е посочен начин на плащане – в брой или по банков път. Предвид липсата на отбелязване за плащане в брой, договорът не може да служи за разписка за получаване на сумата, а към договора няма приложени доказателства за извършен банков превод. В допълнение, пълномощното и договорът не са попълнени на кочан на адвокат, със съответен номер, което да гаварнира, че не е фиктивен.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение.

По изложените съображения съдът следва да отхвърли иска.

Неоснователно е и искането за присъждане на разноски от страна на ищеца.

От своя страна, право на разноски има ответникът, който своевременно, в представения по делото писмен отговор, е направил искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в минимален размер от 100 /сто/ лв., на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. на ВАС по тълк. д. № 5/2009 г., както и Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София - град, II отделение, 35 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на А. Д. Б. срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на обезщетение за претърпени от него имуществени вреди от незаконосъобразно Наказателно постановление № 4190 / 22.06.2018 г. на Началник на 05 РУ на СДВР, в размер на 600 /шестстотин/ лева, представляващи адвокатски хонорар по н.а.х.д. № 15235 / 2018 г. на СРС, НО, 105 състав.

ОСЪЖДА А. Д. Б. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 / сто/ лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: